

Filip Tamás

Teljes töredék

Az advent lassan végéhez ér,
ez már a vigília, az éjjel hosszú,
mint az élet, egyszerre kétfelé tart,
az új és a régi hajnal keresik egymást.
Zaklató álmod még zaklatóbb
ébredésbe emel. Pedig csak két
összezárt térdet kerestél,
ahol egyszarvú fejed megpihenhet,
és emberré válva nézhetsz
valakit úgy, ahogy ünnepen
nézik egymást az emberek.

Saját kötél

Lerombolt tornyok közé
feszített acélkábel
találtad hirtelen magad; egy
zuhanás után a védőháló
hajított ilyen magasra.

Sokan néznek majd föl
szívszakadva, s közben
befogják gyermekük szemét.

Pedig mióta megmenekültél,
saját kaszkadőröd vagy; ha
zuhannál, igazid nem zúzza
szét magát. Másikadra pedig
tolonganak a jelentkezők.

Nyom nélkül

Akik a vörös riasztást kiadták,
nemsoká elrendelik a feketét is.
Nincs okunk, hogy pezsgőt vagy
zászlót bontsunk, élőlánc vagyunk
a közös ihlet körül, és halkan,
tőmondatokban beszélgetünk.

Nem nyithatók a mitológiák
bőröndjei: elromlott a számzár.
De tudjuk, legbelül tiszta fény van,
az emlékké lett örökkévalóság.
Egy kitüntetett ponton állok,
látom a mutatványosok titkait.

Az égen két Nap. Az egyik most
kel, a másik nyugodni készül.
Egyszerre két árnyék mutat rám
a földön. De mindjárt kilépek
mindkét Nap alól, és olyat keresek,
amelyik pont felettem ragyog.

Alázatos

Reggel még fióka a nap.
Mohón tátogva nyeli a perceimet.
A kapkodva felhajtott kávéról
életem jut eszembe, az elharapott
köszönések, a megíratlan versek.

Az autó koncerttel vár, kábítószer
a zene, de csak a szerelem mindenható.
Egy egész üdvhadsereg üldöz,
az élet örök Asztapovó.

Alázatos szolga vagyok, erős
és kiszolgáltatott, mint csizmás
lábak alatt az alkonyatban vöröslő hó.